

Sygn. akt II Cz 384/14

POSTANOWIENIE

Dnia, 24 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Barbara Nowicka

SO Grażyna Kobus

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2014 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia uczestniczki T. M.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 21 lutego 2014 r., Nr Dz. KW(...),

Nr Rep. KW (...)

odrzucające jej skargę na orzeczenie referendarza o wpisie hipoteki przymusowej

postanawia:

I oddalić zażalenie;

II zasądzić od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy 60 zł tytułem

kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie w następstwie oddalenia wniosku wnioskodawczyni o przywrócenie terminu do wniesienia skargi na orzeczenie referendarza sądowego w przedmiocie dokonania wpisu hipoteki przymusowej na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie prowadzi księgę wieczystą (...), odrzucił tę skargę, jako spóźnioną.

Sąd Rejonowy wskazał, że uczestniczka nie udowodniła, aby w sprawie zachodziły szczególne okoliczności, pozwalające na przyjęcie, że zachodzi wypadek wyjątkowy, który uzasadnia uwzględnienie jej wniosku o przywrócenie

terminu do wniesienia skargi na wpis hipoteki przymusowej, po upływie roku od

uchybionego terminu. Analizując dokumentację, zawartą w aktach księgi wieczystej Sąd Rejonowy zauważył, że zawiadomienia dla T. K. (obecnie M.) o dokonanych wpisach w księdze wieczystej (...) zakazu zbywania nieruchomości i hipoteki przymusowej były wysłane na adres wskazany przez T. M. (K.) – P., ul. (...), o zmianie którego uczestniczka nie powiadomiła. Odbiór zawiadomień potwierdzała za każdym razem M. T. – w dniu 31 stycznia 2012 r. skarżony wpis, a w dniu 20 lipca 2010 r. – zakaz zbywania nieruchomości. Przy czym na poświadczeniu odbioru w dniu 20 lipca 2010 r. M. T. dopisała, że jest upoważniona do odbioru przesyłki. Z uzasadnienia postanowienia Sądu

Okręgowego w Świdnicy z dnia 12 kwietnia 2010 r., sygn.. akt I C 710/10 wynika zaś, że nie jest ona osobą obcą dla T. M., stąd trudno uznać, że nie była ona zawiadamiana o dokonanych wpisach. Nadto miał Sąd Rejonowy na uwadze, że skarżąca nie uprawdopodobniła terminu, kiedy to dowiedziała się o dokonanych wpisach hipoteki przymusowej.

W zażaleniu, skarżąc na podstawie art. 380 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc postanowienie o oddaleniu wniosku o przywrócenie terminu, uczestniczka podniosła, że błędnie przyjął Sąd Rejonowy, iż M. T. dysponowała pełnomocnictwem T. M. do odbioru korespondencji, że przekazała uczestniczce postanowienie o wpisie hipoteki przymusowej oraz naruszenie prawa procesowego, tj. art. 136 § 1 kpc poprzez przyjęcie, że T. M. miała obowiązek informowania Sądu Wieczystoksięgowego o każdej zmianie miejsca zamieszkania, gdy tymczasem obowiązek ten istnieje w trakcie postępowania, a więc istniałby od dnia otrzymania postanowienia o wpisie hipoteki przymusowej do dnia prawomocnego zakończenia postępowania. Zaprzeczyła, aby M. T. była jej pełnomocnikiem, a Sąd Rejonowy powinien był przynajmniej przesłuchać M. T. na te okoliczności. Uczestniczka nie złożyła wniosku w tym zakresie albowiem nie wiedziała, że korespondencja do niej była podejmowana przez kogokolwiek.

W związku z powyższym zarzuciła też naruszenie art. 109 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz.U. z 2001 r., Nr 124, poz. 1361 ze zm.) w zw. z art. 527 § 1 kc i art. 531 § 1 kc przez ustanowienie hipoteki przymusowej, w sytuacji gdy wnioskodawca nie dysponował tytułem wykonawczym przeciwko uczestniczce postępowania, będącej właścicielką nieruchomości.

Wskazując na powyższe wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na zażalenie wnioskodawca domagał się jego oddalenia, gdyż skarżąca nie wykazała kiedy dowiedziała się o wpisie, a także aby nie złożyła wskazanej skargi w terminie bez swojej winy. Podniósł, że w dacie dokonania przez uczestniczkę czynności prawnej na niekorzyść wnioskodawcy z M.

Sygn. akt II Cz 384/14

T., M. T. była konkubina syna uczestniczki i należy uznać, że skarżąca próbuje obecnie wprowadzić tut. Sąd w błąd co do faktów, mających miejsce w przeszłości . Wystarczy zaś prześledzić akta sprawy prowadzonej przed tut. Sądem I C 710/10, akta postępowania egzekucyjnego przeciwko uczestniczce

– KM 1441/11, prowadzonego przed Komornikiem Sądowym w S. P. P. czy akta postępowania egzekucyjnego – KM 80/12, prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Dzierżoniowie W. S., aby dojść do przekonania, że uczestniczka na każdym etapie postępowania była należycie informowana i miała pełną wiedzę o wszelkich prowadzonych przeciwko niej czynnościach procesowych.

Na poparcie tego wnioskodawca wniósł o przeprowadzenie dowodu ze zwrotnego poświadczenia odbioru przesyłki z orzeczeniem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Skierniewicach P. P. przez M. T. w dniu 11 października 2011 r. i pisma T. K. z dnia 10 kwietnia 2012 r. , kierowanego do Komornika Sądowego P. P. w związku z wszczętą przeciwko niej egzekucją w sprawie KM 1441/11.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie podlega uwzględnieniu.

Stosownie do treści art. 169 § 4 kpc przywrócenie terminu po roku od jego upływu dopuszczalne jest tylko w wypadkach wyjątkowych. Dlatego też, nawet oczywisty brak winy w uchybieniu terminu nie uzasadnia jego przywrócenia, jeśli rozpoznawany wypadek nie ma takiego charakteru. A ponieważ ustawodawca nie definiuje pojęcia „wypadek wyjątkowy”, stąd też ocena w tym zakresie należy do sądu, który rozpoznając wniosek, musi wyważyć – przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności występujących w konkretnej sprawie, czy zachodzi wypadek, który można uznać za wyjątkowy (tak m.in. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 9 lutego 1999 r., I CKN 802/98).

Takiej wszechstronnej oceny dokonał Sąd Rejonowy. Przeanalizował przy tym Sąd dokumentację zgromadzoną w aktach księgi wieczystej, z której wynikało, że korespondencję dla skarżącej odbierała M. T., podpisująca się na zwrotnych poświadczeniach odbioru pism, jako „osoba upoważniona”. Jeśli zaś odbierane przez M. T. w urzędzie pocztowym przesyłki dla skarżącej były wcześniej awizowane, to niewątpliwie można przyjąć za mało prawdopodobne, aby wydano M. T. w urzędzie pocztowym przesyłkę sądową bez legitymowania się przez nią stosownym pełnomocnictwem, bądź bez uprzedniego złożenia przez samą skarżącą w urzędzie pocztowym takiego pełnomocnictwa. Mało wiarygodne tym samym stają się zapewnienia skarżącej w zażaleniu, że nie wiedziała, że korespondencja do niej była podejmowana przez kogokolwiek, tym bardziej zaś, jeśli z dołączonych przez wnioskodawcę do pisma z dnia 3 kwietnia 2014 r. dokumentów wynika, że właśnie M. T. odebrała przesyłkę z dnia 28-09-2011r., kierowaną do

skarżącej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowy m w S. P. P. (w dniu 14 października 2011 r.), w sprawie KM 1441/11

z zawiadomieniem o wszczęciu egzekucji, a skarżąca o tym dowiedziała się, skoro w związku z wszczęciem egzekucji udzieliła Komornikowi informacji o dokonaniu zapłaty m.in. na poczet należności z wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 9 marca 2011 r., sygn.. akt I C 710/10.

Skoro zaś sama skarżąca, poza twierdzeniami o braku swej winy w uchybieniu terminu, a których to słusznie nie uznał Sąd Rejonowy za wiarygodne, nie wskazuje nadto na żadne inne okoliczności, które uzasadniałyby w ramach wyjątku przywrócenie uchybionego terminu, to zasadnie też wniosek uczestniczki Sąd Rejonowy oddalił.

W konsekwencji oddalenia wniosku o przywrócenie terminu, prawidłowo odrzucił Sąd złożoną przez uczestniczkę skargę na czynności referendarza sądowego, jako spóźnioną.

Z powyższych względów zażalenie jest nieuzasadnione i na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 zd.1 kpc i art. 13 § 2 kpc Sąd Okręgowy je oddalił.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono zgodnie z art. 520 § 2 kpc oraz § 8 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).